

gh'é 'n fior tut ros, selvadec
enmez a 'n prá scondú dal vent

le föie seche a brac'a cól
le se lo nina 'nden strucon

vedendol vío slusént, pasandoghe vesin
me ven de carezarlo 'n pöc, pan pian

ma gh'é 'n susúr 'nden vent feruscol
che 'l ferma fis la man par aria

e 'nden moment dré al ciel
ciuta för dolc slusent en sgianz broént de vita

l'ombría la lo careza, tendra
quel fior spavént che crese

lasando 'n paze 'l viver
de chiche völ star sol

restando arent par sempro
quande che 'l ciama fórt

Giuliano